

by již dle §u 312 tr. zák. oprávnění při tom hajného skutkem uraziti. Neznalostí tohoto ustanovení trestního zákona nemohou se však stěžovatelé dle §u 233 tr. zák. omlouvat. Zjišťuje-li tedy soud, že obžalovaní chtěli M-ovi pušku násilím odejmouti, že do něho strkali a ho za kabát tahali, ba i také poranili, a že věděti musili, že byl ve službě, stačí to pro opodstatnění subjektivní stránky skutkové podstaty přestupku §u 312 tr. zák., jenž nevyžaduje zvláštního zjištění urážlivého úmyslu. Tvrdí-li konečně stěžovatel ve svém spise vývodním, že hajný M. nebyl ve službě, ježto ke službě personálu pro lesní strážnou službu nepatří dohled nad dělníky, v lese pracujícími, dlužno poukázat k tomu, že lesní zákon ze dne 1. ledna 1853 č. 250 ř. z. mluví v §u 52 výslovně o strážném a dozorčím personálu, který jest vzíti do přísahy pro službu lesní ochrany a lesní správy. Než i zmateční stížnost státního zastupitelství jest pochybenou. Stížnost ta spatřuje zmatek dle §u 281 čís. 9 a) tr. ř. v tom, že nalézací soud mylným výkladem §u 53 (§u 57) lesního zákona dospěl k závěru, že lesní hajný M. nebyl mocí svého úředního postavení oprávněn choditi s puškou v revíru obžalovaného B-a, což mělo za následek, že soud nepovažoval skutkovou podstatu §u 81 tr. zák. za splněnu. Jest sice připustiti, že názor nalézacího soudu, že hajný M. jako lesní orgán k nošení pušky v revíru B-ově oprávněn nebyl, jest mylný. Než služba přísežného lesního personálu nespočívá v tom, aby konal svou službu ozbrojeně, nýbrž v tom (§ 52 les. zák.), aby podporoval personál lesní správy (§ 22 les. zák.) při správě a ochraně lesní. Dle §u 53 les. zák. jest přísežný lesní personál sice oprávněn nositi zbraně, nikoliv povinen nositi ji při konání služby. Správně tedy nalézací soud zjistil, že tehdejší služba M-ova v lese skládala se jediné z dohledu nad dělníky v lese pracujícími. Nemůže tedy býti řeči o tom, že jak stížnost tvrdí — nošení pušky náleželo ke konání jeho strážné služby vůbec a že obžalovaní násilným odnětím pušky, zmařili konání služby hajného M-a s puškou, tedy určitý způsob konání jeho strážné služby. Nehledě k tomu, že M. sám seznal, že tehdy pušku ke konání své služby vůbec nepotřeboval a že pušku jen nosil ze zvyku.

Čís. 1251.

Loupež ve smyslu §§ 192 a 194 tr. zák. jest dokonána již tím, že se pachatel věci skutečně zmocnil, třebas se mu nepodařilo držbu uloupené věci si zabezpečiti a věc si přivlastniti.

V tom, že předseda porotního dvoru soudního překročil dobu, nutnou dle okolností k přednesu právního poučení, nelze spatřovati zmatečnost.

(Rozh. ze dne 19. července 1923, Kr I 437/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního jako porotního soudu v Praze ze dne 22. května 1923, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem loupeže dle §§ 190, 192, 194 tr. zák. — mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Opodstatněn není ani důvod čís. 8 Šu 344 tr. ř. Lze jej uplatňovati jen tehdy, udělil-li předseda porotcům nesprávné právní poučení ve směru §§ 325 a 327 tr. ř. Přezkoumání tohoto poučení lze arci provésti jen v tom případě, když jeho obsah je obsažen v protokolu o hlavním přelíčení. Tomu zde tak není a nežádal ani obhájce, ač k tomu byl dle Šu 325 tr. ř. oprávněn, aby právní poučení bylo v protokolu uvedeno v patrnost. Nemá proto zrušovací soud po ruce onoho podkladu, na základě něhož by mohl posouditi, zda bylo právní poučení porotců správným či nikoli. Nehledě k tomu bylo poučení předsedy, že loupež byla dokonána tím, že skutečný pachatel Sch. nabyl na chvílku držení tašky, úplně správným. Dle Šu 192 tr. zák. opodstatňuje již odebrání, odnětí věcí z držby dosavadního držitele přitěžující okolnost, že věc byla skutečně uloupená. Byla proto loupež ve smyslu §§ 192 a 194 tr. zák. dokonána již tím, že se obžalovaný Sch. tašky s obsahem skutečně zmocnil, takže na tom, že se mu nepodařilo držbu uloupené věci si zabezpečiti a věc si přivlastniti, s hlediska zákona nezáleží; nevyžaduje přitěžující okolnost dokonané loupeže dle Šu 192 tr. zák. momentu přivlastnění si uloupené věci. Uvedl-li proto předseda odchylné právní stanovisko obhajoby na pravou míru, odpovídalo to zákonu a byl k tomu nejen oprávněn, nýbrž i povinen. Přednes předsedův má býti sice vyčerpávající, ale též co nejstručnější, leč překročení doby, dle okolností případu k přednesu nutné, není pod sankcí zmatečnosti a nelze k výtce stížnosti, že přednes při tak jednoduchém případě trval neobyčejně dlouho, přihlížeti, i kdyby odpovídala skutečnosti.

Čís. 1252.

Podmíněný odklad výkonu trestu (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.).

Byl-li podmíněně odsouzený napotom uznán vinným trestným činem, spáchaným před oním podmíněným odsouzením, nemůže soud, vynášející pozdější rozsudek, zrušiti původní výrok o podmíněném odkladu výkonu trestu.

(Rozh. ze dne 19. července 1923, Kr I 470/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení zmatečnými stížnostmi generální prokuratury na záštitu zákona do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 8. ledna 1923, takto právem: Rozsudkem krajského soudu v Plzni ze dne 8. ledna 1923, pokud jím odňat byl odsouzenému Josefu K-ovi podmíněný odklad trestu 6denního vězení, k němuž byl Josef K. rozsudkem okresního soudu v Klatovech ze dne 19. října 1922, pro přestupek krádeže podmíněně odsouzen, porušen byl zákon ze dne 17. října 1919 čís. 562 sb. z. a n. v první a druhé větě č. 4 Šu 6. Rozsudek ten v uvedeném výroku se jako zmatečný zrušuje a nařizuje se krajskému soudu v Plzni, by dle poukazu níže vysloveného dále po zákonu jednal.